

A CLINTEL levele az ENSZ főtitkárához

A Climate Intelligence (CLINTEL) egy független alapítványi szervezet, amely a klímaváltozással és a klímapolitikával foglalkozik. 2019-ben alapította **Guus Berkhout** geofizikai emeritus professzor és **Marcel Crok** tudományos újságíró.

CLIMATE CASE OF THE CENTURY

ABOUT US

Climate Intelligence (CLINTEL) is an independent foundation that operates in the fields of climate change and climate policy. CLINTEL was founded in 2019 by emeritus professor of geophysics Guus Berkhout and science journalist Marcel Crok.

[Read more ...](#)

COUNTRIES

TOTAL SIGNATORIES
1400

A KLINTEL nyílt levele

Ajánlott nyílt levél az új esztendő alkalmából António Guterres ENSZ-főtitkárnak
Guus Berkhout professzortól
office@clintel.org

Sr. António Guterres, az Egyesült Nemzetek Szervezetének főtitkára
ENSZ-központ,
New York, NY 10017, Amerikai Egyesült Államok

Excellenciás Uram!

Ön nemrég bejelentette, hogy 2023 szeptemberében Éghajlati Ambíció („Klímabecsvágy”) Csúcstalálkozót tartanak. E csúc érdekeiben szokásához híven ismét az üvegházgázok (ÜHG) kibocsátásának csökkentését célzó erőfeszítések fokozására szólított fel. Konkrétan ezt mondta: „*Elfogy a levegő a visszaesők, a zöldmosodások, a felelősség-áthárítók körül,*” Ezek nagy szavak, ám Önnek tudnia kell a következőket.

A világban egyre többen csodálkoznak, hogy az ENSZ részéről miként lehetséges még mindig olyan mélyreható intézkedéseket erőltetni, amelyek révén egészen biztosan nem

megállítható meg a globális felmelegedés, viszont rendkívüli negatív hatással járnak a világ felvirágzására és jólétére nézve.

Egyre többen ábrándulnak ki a „létünket fenyegető klímaválság” -bol, és rájönnek arra, hogy az Ön ismerősen hangzó, halálos veszedelemmel ijesztgető narratívája a túlfűtött számítógépes modelleken kívül nincs semmiféle alapja. Miért beszél folyton „közelgő klímapokol” -ról? Egyik magas rangú tisztviselője még azt is kijelentette, hogy „*miénk a tudomány, és úgy gondoljuk, hogy ezzel a világnak tisztában kell lennie, és a közösségi média platformoknak úgyszintén*”.

Miért hagyja figyelmen kívül az ENSZ azokat a kemény tényeket, amelyek egyértelműen rámutatnak az IPCC értékelő jelentéseinek súlyos tudományos hibáira? Miért utasít el az IPCC minden nyílt vitát ezekről a hibákról? Nem veszi észre az ENSZ, hogy az olyan kritikus szervezetek, mint a CLINTEL, ma már mélyebb objektív tudományos tudást jelenítenek meg, mint az IPCC?

Egyre többen tiltakoznak hangosan „*az éghajlattudományban minden tisztázott*” ("The Science is Settled") babonás állítás terjesztése ellen. Sajnálatos módon e babona teljesen szükségtelen nettó-nulla CO₂-kibocsátási célokat szolgáló társadalommérnöki intézkedések (a mitigáció, azaz a klímavédelem) törvénybe iktatásához vezet.

Miért takargatja az ENSZ a világ előtt, hogy az általuk javasolt klímavédelmi (mitigációs) intézkedések tudományosan értelmetlenek, technikailag megvalósíthatatlanok, gazdaságilag megfizethetetlenek és társadalmilag elfogadhatatlanok?

És miért ellenzi az ENSZ, hogy a világ tudomást szerezzen arról, hogy a CO₂ a földi élet elengedhetetlen építőköve? A több CO₂ nélkülözhetetlen a Föld zöldebbé tételéhez. Az összes tényt figyelembe véve a több CO₂ sokkal több hasznot hoz, mint kárt!

Egyre többen csodálkoznak azon is, hogy miért folytatják a rendkívül költséges átállást a csak időnként működő megújuló energiaforrásokra anélkül, hogy észre vennék: az átállás komoly gazdasági problémákhoz vezet.

Miért nem ismeri fel az ENSZ, hogy napelemekkel és szélturbinákkal megbízható energiaellátást nyújtani műszakilag lehetetlen, gazdaságilag megfizethetetlen, amennyiben nagy kapacitású és olcsó elektromos energiátárolók nem állnak rendelkezésre?

És az ENSZ miért nem ismeri fel, hogy a nap- és a szélergia eszközeinek tömeges előállítására komoly hiányt fog okozni olyan anyagokban, mint a réz, a kobalt és a neodímium?

Excellenciás uram!

Gazdasági fejlődés nem lehetséges megfizethető és megbízható energiaellátás nélkül. A következő évtizedek során teljes mértékben ki kell használnunk a megfizethető hazai fosszilis tüzelőanyagokat az energiatermeléshez, és el kell készítenünk egy modern atomerőművi hálózat ambiciózus tervét. Felhívjuk figyelmét, hogy bőséges megfizethető energia esetén a tiszta ivóvíz globális ellátása is garantálható.

Az ENSZ-nek mindent meg kell tennie az alkalmazkodási (adaptációs) technológiák érdekében, különösen a szélsőséges időjárás elleni védelem ("kockázat-minimalizálás") és a testre szabott növénytermesztés ("precíziós gazdálkodás") terén.

A közelgő Klímabecsúrágy Csúcstalálkozón hagyjon fel a „nettó-nulla társadalom” kikényszerítésével. Teljesen egyértelmű, hogy e politika tönkreteszi gazdaságainkat, és milliárdoknak okoz szenvedést. Használja inkább a következő csúcstalálkozót arra, hogy nyílt

vitát szervezzenek azon globális szakértők között, akik támogatják és akik ellenzik a „nettó-nulla” politika folytatását! A CLINTEL szívesen együttműködik Önnel ennek a vitának a létrejötte érdekében.

Várom válaszát,
Guus Berkhout
a CLINTEL elnöke
Amszterdam, 2023. január 2.

* * *

Miért nincsen érdemi válasz a KLINTEL-levélre?

A levélre érdemi válasz biztosan nem érkezik. Mert az ENSZ a világhatalmi rendszer végrehajtó szerve. Képviselet klímapolitikája pedig eszköz a világkormányzásra készülő háttérhatalom kezében, többek között Európa gazdasági és társadalmi erejének, kultúrájának meggyengítéséhez. A háttérhatalom korábban csak az erőszakot, forradalmak és háborúk kirobbantását alkalmazta, óriási áldozatokat megkövetelve. Ma már rafináltabb eszközökhöz folyamodik, s ezek közül a legmeghatározóbb a **klímavédelmi politika, ill. a közös klíma- és energiapolitika**, amelyeket legfelsőbb szinten az ENSZ kormányoz. Elméleti („tudományos”) megalapozását az IPCC és annak jelentései biztosítják. Képviseletét és terjesztését az egész világra kiterjedő szervezeti hálózata látja el. A jól megszervezett és hatékony végrehajtás eredménye már meg is született az **energiaválság**, az áremelkedések, az infláció és a gazdaságok megroggyanásának képében. A lakosságok egyre hevesebb megmozdulásokkal tiltakoznak.

E stratégiát segít megértenünk, ha elolvassuk **Patrick J. Buchanan** könyvének zárófejezetét.¹ A könyv 2008-ban jelent meg, azóta a szerző diagnózisa igazolódott és a folyamat beteljesedett. A könyv hátoldalán a szerző felsorolja, hogy a brit államférfiak és főleg Winston Churchill mely fő hibái okozták a két világháború során a Nyugat halálos sebeit. Ezt azért tartom szükségesnek megemlíteni, hogy megértsük a szóban forgó fejezet címét.

„A CHURCHILLI OSTOBASÁG MEGISMÉTLÉSE

A hidegháború 1989-es befejezésével és a Szovjetunió 1991-es összeomlásával Amerika a csúcra jutott. Az összes európai nagy nemzet – Britannia, Franciaország, Németország, Olaszország – a szövetségese volt, csakúgy, mint Törökország, Izrael, Szaúd-Arábia és Egyiptom a Közel-Keleten, Ausztrália, Dél-Korea és Japán pedig a Távol-Keleten. A Reagan-korszakban Oroszország az 1980-as évek elejének „gonosz birodalmából” azzá az országgá alakult át, ahol Reagan nyugodtan végigsétálhatott Gorbacsovval karöltve a Vörös téren, és ahol oroszok tolongtak, hogy megveregessék a vállát.

Négyszázmillió ember szabadult fel Európában és a Szovjetunióban. A Vörös Hadsereg csomagolt és hazaindult. A rab népek felszabadítóként tekintettek Reagan Amerikájára. Akkora területtel és olyan biztonsággal, amit bármely ország megirigyelhetett, a világ első gazdasági, politikai, kulturális és katonai hatalmaként, Amerikának olyan politikát kellett

¹ Patrick J. Buchanan: CHURCHILL, HITLER és a „SZÜKSÉGTELEN” HÁBORÚ. Rubicon Intézet, 2022.

volna magáévá tennie, amely védelmezi és őrzi azt, ami van. Mert mindene megvolt. Ehelyett elindultunk az ismerős úton. A saját **új világrendünket** szándékoztuk megteremteni.

Szeptember 11. után ez a terv még sürgetőbbé vált, amikor G. W. Busht, a külpolitikában járatlan elnököt megtérítették a **demokratikus fundamentalizmus** Wilsoni ideológiája számára: csakis **az egész világ demokratizálása által** tudjuk Amerikát biztonságossá tenni. „A marxizmus egy vallás” – mondta 1942-ben Joseph Schumpeter, és ahogy azt James A. Montanye közgazdász, Schumpeter tanítványa írta:

A benne hívőnek (a demokratikus fundamentalizmus, akárcsak a marxizmus) először azon végső célok rendszerét adja, amelyek megtestesítik az élet értelmét, és amelyek olyan abszolút mérceként szolgálnak, amelyek alapján megítélik az eseményeket és cselekedeteket; másodsor ezen végső célokhoz olyan útmutatót ad, amely magában foglalja az üdvtant, és jelzi azt a gonoszt, amelytől az emberiséget – vagy annak egy kiválasztott csoportját – meg kell menteni. [...] Ez azon „izmusok” csoportjához tartozik, amely a sírnak már ezen az oldalán paradicsomot ígér.

A demokratikus fundamentalizmus, fűzte hozzá Montanye, rokon a múlt vallásosbuzgóságával. Bush neobiblikus retorikával vallja meg a demokratikus fundamentalizmus ideológiába vetett hitét: amint Krisztus mondta, „aki nincs velem, ellenem van”. Bush kijelentette: „vagy velünk, vagy a terroristákkal. [...] A gonosznak nincsen országa, sem ideológiája; a gonoszt a gyűlölet motiválja.” Amerika „végső célja: végetvetni a zsarnokságnak földünkön”.

Hét év olyan külpolitika után, mely ilyen **„morális tisztaságban” gyökerezett**, 1989 világa eltűnt, és Amerika elkezdett Salisburi és Balfour Britanniájára hasonlítani, egy olyan szuperhatalomra, amelynek leáldozóban van a csillaga, és ellenségei támadnak mindenhol. Latin-Amerikában Castro utódjaként Hugo Chávez jelent meg. A Közép-Keleten az iszlám népek arra törekcszenek, hogy kiűzzenek minket. A háború mocsarában vagyunk Irakban és Afganisztánban, és szembeszálltunk a „gonosz tengelyének” túlélő társával, Iránnal. Kína talán azzá válhat számunkra. amivé Vilmos császár Németországa vált Britannia számára. Dacára minden neokonzervatív szövegnek „teljhatalmú” voltunkról, „egypólusú” világunkban minden kontinensen szorongatnak minket. MI történt?

Ahelyett, hogy olyan konzervatívok bölcsességét követtük volna, mint Kennan, Eisenhower vagy Reagan, elkezdtünk felülmúlni a hatalmából aláhulló birodalmi Britannia összes örölségét. Óbégatásunkkal, hogy mi lennénk a „nélkülözhetetlen nemzet”, és az „elfogadjuk a kihívást” nagyképűségével olyan birodalmi arroganciát mutattunk, amit az egész világ meggyűlölt. Alig létezik olyan baklövés a Brit Birodalomnak, amit ne ismételtünk volna meg. Ahogy Grey és Churchill (az I. világháborúban) kihasználta azt, hogy Alexander von Kluck megsértette a belga semlegességet, csak hogy végrehajthassák előre kidolgozott háborús terveiket, a neokonzervatívok is megragadták szeptember 11.-ét, hogy meggyűzzék tapasztalatlan elnöküket arról, hogy az ő történelmi küldetése megdönteni Szaddám Husszeit, felszabadítani Irakot, megalapozni egy stratégiai pozíciót Irán és Szíria szomszédságában, demokratizálni a Közép-Keletet és az iszlám világot, és generációjának Churchilljévé válni.

Ugyanúgy, ahogyan Chamberlain olyan háborús garanciát vállalt Lengyelországgal szemben, amit nem tudott betartani, az Egyesült Államok is NATO-garanciákat nyújtott hat Varsói Szerződés tagállamnak, három balti köztársaságnak, majd nem sokkal később Ukrajnának és Grúziának is. Ha egy ellenséges rezsim kerülne hatalomra Moszkvában és visszafoglalná ezeket az országokat, nekünk háborút kellene kezdenünk. Am bármennyire is értékes számunkra az újonnan felszabadult Litvánia, Lettország és Észtország, függetlenségük nem létfontosságú amerikai érdek, és soha nem is volt az. Függetlenségük elvesztésének veszélye nem igazolhat egy háborút az atomfegyverrel rendelkező Oroszországgal.

Miként Britannia olyan erőegyensúly-politikát, amely egyéb másik nemzetnek sem engedte, hogy uralkodóvá váljon Európában, Amerika 2002-es nemzetbiztonsági stratégiájában kinyilvánította szándékunkat: egyetlen nemzetnek sem engedhetjük meg, hogy olyan pozícióba emelkedjen, amely megkérdőjelezheti az amerikai dominanciát bármely kontinensen. De az idő nem áll meg. Új hatalmak emelkednek fel, régi hatalmak letűnnek. Egyetlen egy hatalom sem uralhatja hosszan az egész világot. Nézzük csak ismét a birodalmak temetőjét, a 20. századot! Mi, amerikaiak sem állíthatjuk meg a történelem menetét.

Miként Britannia feladta Japánt, Olaszországot pedig Hitler karjaiba taszította, Amerika Kína karjaiba tolja a putyini Oroszországot azzal, hogy beavatkozik Grúzia, Ukrajna és Fehéroroszország politikájába, amerikai támaszpontokat telepít Közép-Ázsiába, és azzal támadja, hogy olyan zsarnoki államot vezet, amely nem elfogadható a Nemzeti Alapítvány a Demokráciáért (National Endowment for Democracy) számára.

A mi vakságunk jellegzetesen amerikai. A Monroe-doktrína szerint idegen hatalmaknak a mi féltekénken kívül kell maradniuk. Ugyanakkor egyetlen más nagyhatalomnak sincsen megengedve, hogy saját befolyási övezettel rendelkezzen. Álszent módon tiltakozunk, ha idegenek készpénzt csatornáznak be választásainkba, mégis otrombán beavatkozunk adófizetőink dollárjaival más országok választásába – csak hogy saját demokráciavallásunkat kiterjesszük. Ahogyan a britek birodalmi háborút indítottak Irak ellen az Oszmán Birodalom feletti győzelmük után, mi is háborút indítottunk Irak ellen a Szovjetunió felett aratott győzelmünk után. Elkötelezettségeink soha nem voltak ilyen számosak és széleskörűek. Ám aktív haderőnk létszámát az összlakosság fél százalékára csökkentettük, ami egykilencedét jelenti az 1945 májusában szolgálatot teljesítőknél.

Közelítünk ahhoz, amit Walter Lippmann úgy hívott, hogy „külpolitikai összeomlás”. Stratégiai vagyonunk, fegyvereink és szövetségeseink már nem tudják lefedni stratégiai kötelezettségeinket, hogy hadba szálljunk országok sorának érdekében, Kezdvé Közép- és Délamerikával a Baltikumig és Balkánig, a Közép-Keletig, a Perzsa-öböl, Japánig, Dél-Koreáig, a Fülöp szigetekig, Ausztráliáig és Tajvanig. Ahogyan előttünk a britek, Amerika elérte, hogy birodalma túlterjeszkedett. Vagy megkétszerezzük-megháromszorozzuk a légi, tengeri és szárazföldi haderőnk, vagy elkezdjük csökkenteni kötelezettségeinket, ellenkező esetben menthetetlenül egy amerikai Dien Bien Phu felé tartunk. Mert ha az amerikai haderőt a végsőkéig feszíti az iraki és az afganisztáni ellenállás, hogyan tarthatjuk fenn a rendet a világ többi részén?

Nem vagyunk rá képesek. Ha két vagy három kötelezettségvállalásunkat be akarnánk váltani, az amerikai külpolitika csődje nyilvánvalóvá válna a világ számára. Amerika mára ugyanannyira túlterjeszkedett, mint a Brit Birodalom 1939-ben. Kötelezettségeink vannak olyan nemzetek sorának érdekében harcba szállni, amelyeknek semmi közük sincs létfontosságú érdekeinkhez, olyan kötelezettségeink, amelyeknek nem tudnánk eleget tenni, ha egyszerre többet hajtanának be rajtunk. Kijelentettük, hogy Amerika politikája demokratizálni a világot, minden nemzetet a mi társadalmi igazságosságunk és emberi jogaink normáihoz igazítani és „végetvetni a zsarnokságot a világban”.

És Bush elnök, hogy megmutassa a világnak, komolyan gondolja, Winston Churchill mellszobrát helyezte el az Ovális Irodában.”

* * *

E fejezet elolvasása után jobban érthetjük - amit fentebb említettünk - hogy miért kénytelen a globalista hatalom, és ennek következtében Amerika más eszközökhöz folyamodni céljai eléréséhez, amelyek közül a migránsválság, a kiberháború és a genderőrület mellett éppen a klímapolitika, a klímavédelem az egyik eddig legeredményesebben működő eszköze.

A szerző sok tanulságos párhuzamot említ, egyre szeretnénk a figyelmet e helyen felhívni:

Amerika említett hét éves demokratikus fundamentalista külpolitikája, állításuk szerint „**morális tisztaságban**” gyökerezett. Morális kötelezettségként siettek a népek segítségére és exportálták a demokráciát. És most az energiaválság kirobbanása folytatásaként kialakult ukrajnai háború kapcsán az **Európai Unió is erkölcsi kötelezettségként** hozza meg szankciós intézkedéseit, és szorgalmazza Ukrajna felfegyverzését. Nincsen tekintettel az áldozatokra, a rettenetes pusztításra és a szenvedésekre.

Ahogy a szerző jogosan állapíthatta meg, hogy Amerikának „leáldozóban van a csillaga”, ami a könyv megjelenése óta még nyilvánvalóbbá vált, ugyanúgy mára az is nyilvánvalóvá vált, hogy Európa nyugati fele, és általában a Nyugat egyre jobban csúszik lefelé a lejtőn, egyre jobban erőtlenedik, egyre inkább értékvesztővé válik. Már alig képes a világpolitikai eseményeket befolyásolni. Erős befolyásoltság alatt, rátermett és tehetséges politikusok, államférfiak hiányában sodródik.

(Petz Ernő, 2023. 01. 26.)